

„Amikor feltámadása után Jézus még együtt volt övével, Péter látta egyszer, hogy utána jön az a tanítvány, akit Jézus szeretett. Az, aki a vacsorán odahajolt hozzá, és megkérdezte: „Uram, ki az, aki téged elárul?” Ennek láttára Péter Jézushoz fordult: „Uram, hát ővele mi lesz?” Jézus így felelt: „Ha azt akarom, hogy így maradjon, amíg el nem jövök, mit törődöl vele? Te csak kövess engem!” Így a tanítványok között elterjedt az a vélemény, hogy ez a tanítvány nem hal meg. Jézus azonban nem azt mondta: „Nem hal meg”, hanem: „Ha azt akarom, hogy így maradjon, amíg el nem jövök, mit törődöl vele?”

Ez az a tanítvány, aki tanúságot tesz minderről, és ezeket írta. Tudjuk, hogy igaz az ő tanúsága. Jézus még sok mást is cselekedett. Ha egyenként mind megírnák, azt hiszem, az egész világ sem tudná befogadni a könyveket, amelyeket írni kellene.”

A fenti jelenetet megelőzően Jézus elmondja Péternek, milyen sors vár rá. Péter pedig aggódik amiatt, hogy mi fog Jánossal történni. Vagy lehet, hogy féltékeny is volt rá? De Jézus felhívja a figyelmét, mi az igazán fontos: „Te csak kövess engem!”

Sok mindennel foglalkozunk, sok mindent tartunk fontosnak. Fontosak a szeretteink, fontos a munkánk, sok egyéb dolog is fontos. De tudnunk kell a sorrendet. Ha követjük Jézus tanítását, életét, minden a helyére kerül.

Ha szeretjük testvérünket, segítjük, támogatjuk, mindent megtettünk érte. Jézus követése szabadságot is ad számunkra. Nagy terhet vesz le rólunk a sokszor lélekölő, depresszióba hajló és hajtó aggodalmaskodásról szóló tanításával. „Aggodalmaskodásával ki adhat közületek az életéhez akár egy arasznyit is?” (Lk. 22, 25.) A bizonyosság nélkül, hogy Isten szeret, gondoskodik rólam is, testvéreimről is, nem tudjuk követni igazán, pedig Jézus erre hívott.

Átadtam már neki az egész életemet? Jól követem-e őt? Napról napra, minden élethelyzetben? Folyamatosan megvan bennem a törekvés erre? Nem könnyű, és sokszor hibázunk. De ha tudatosítom magamban, hogy Isten mellett van támogató szeretetével, és testvéreimet is ugyanúgy segíti, könnyebben teszem meg, amit vár tőlem.

János tanúságot tett Jézusról egy olyan korban, amikor ez egyáltalán nem volt veszélytelen. Ő volt az egyetlen apostol, aki természetes halállal halt meg. Manapság Jézus követése, a tanúságtétel a világnak azon a felén, ahol mi élünk, kevésbé veszélyes, de kockázatos. Megszólást, lenézést, értetlenséget vált ki még egyébként „normális” emberekből is.

Úgy élek, hogy a többi ember látja rólam, Jézus tanítványa vagyok? Esetleg adandó alkalommal beszélek is róla? Vagy visszariasztanak a várható következmények? Egy gúnyos megjegyzés, pillantás, vagy pletyka lehetősége?

Ha János és a többiek nem tettek volna tanúságot, ma nem ismernénk Jézus tanítását. És akkor milyen lenne az életünk? Hiszen sokszor az is hiányt, üresség-érzést okoz, ha tudjuk, hogy nem követjük, és jelenítjük meg jól a tanításait.

Demeczki Péter és Makai Ágnes (Pilisborosjenő)